

Egy őszinte levél



in Character

Veres István vagyok, 13 éves, és három éve jáccom Magust, meg Shadowrunt. Majd jó sokat fogunk levelezni, mert szeretném elmondani, amit gondolok. A szerepjátékot a barátaimmal játsszuk, nagyon szeretjük a fegyvereket, és az nagyon jó, hogy olyan érzés, mint a Fan Damme, meg A Csak Noris, és sok szörnyet meg cégest irtottunk már le. Ezért szeretek én szerepjátékozni.

out-of-character

Na ez a kölyök is kapna annyit?

Kedves István!

Egy rövid bemutatkozás: Endreffy János vagyok, a Budapesti Műszaki Egyetemre járok, 3. éves informatikus hallgató vagyok. Van nekünk a kollégiumban egy szj. klubunk, annak én vagyok az egyik vezetője.

Nekem van egy olyan tisztem, hogy minden évben a frissen idekerült elsősöket össze kell fognom, és lehetőleg egy csapatban mesélnem nekik. (Bár ebben az évben magánéleti problémák miatt nem meséltem – így aztán mindössze egy elsős ragadt meg nálunk.)

Amikor nagyjából összeül a társaság, terítékre kerül, hogy mit játszunk. Régebben 2/3 M*, 1/3 AD&D volt a leegyszerűsített felállítás, ezeken kívül nem nagyon ismertek mást. Én, noha itt a listákon intéztem kirohanást pl. az AD&D ellen nem is olyan régen, nekik semmi ilyesmit vezetek fel. A szó leperegne róluk, beléjük vannak égve

eddig játékaik kellemes élményei, egy soha-sem-próbált dologról úgyse hinnék el, hogy élvezetesebb. Tudom, próbáltam.

Ellenben előadom, hogy mit tudok nekik még mesélni ezen kívül. Az új, bizony, csábítóan szokott hatni, főleg, ha érdekesnek tudom leírni. Eddig szinte mindig úgy jött ki, hogy ki akartak próbálni mást is azon kívül, amit eddig láttak. Én győztem meg őket róla? Ugyan, én csak felkínáltam a _lehetőséget_, persze jól tálalva.

Utána pedig mesélek nekik egy fél éven keresztül. Közben vajon folyton rágom a fülüket, hogy `Ne tápolj, szerepjátsszál!`, meg `Ne öljétek már le az összes NJK-t!`? Ugyan, dehogy. Pusztán mesélek nekik, más stílusban, mint amit eddig láttak. Nem húzom fel magam azon, hogy folyton a tápon jár az agyuk. Ha hülyeségeket követnek el, megszívatom őket, de utána _mindig_ elmondom, hogy mit csináltak rosszul. És tudod, nagyon örülnek annak, ha egy ilyen helyzetben azt mondom: `OK, akkor nem haltál meg, csak ez és ez történt veled.` Később, ha a szerepjáték jobban előtérbe kerül nála, már nem lesz igénye arra, hogy megkegyelmezzek a karakterének, de most ott tart, hogy a karaktere halálát vereségnek tekinti, amit ÉN, A MESÉLŐ MÉRTEM RÁ. Ellenségnek fog látni, és ha ez a helyzet kialakult, akkor TÍZSZERTE NEHEZEBB lesz bármit is átadnom neki.



Egy aprócska trükköt azért elmondok neked: jó, ha az ilyen társaságban van legalább egy veterán is, akire lehet építeni, hogy jó példát mutat. Természetesen akárcsak a mesélőnek, neki sem szabad szavakkal ledorongolnia őket – akkor beszéljen, ha kérdeznak tőle a többiek.

Mert meg fogják kérdezni, hogy `Ő miért kapott többet szerepjátékért?`. Vagy ha nem is kérdezik meg, akkor is érzik, hogy miről van szó.

És változni fognak.

Tudod, miért? Te meg valószínűleg nem foglalkoztál csoportpszichológiával. Én igyekszem minél többet megtudni róla, eddig a leghasznosabbnak Elliot Aronson: A társas lény (The social animal – ha tudsz angolul, érzed, hogy az eredeti cím mást sugall) című könyve bizonyult.

Nos, a lényeg: pozitív dolgot átadni hihetetlenül nehéz feladat. Erőszakkal nem megy. Meggyőzéssel ritkán megy – és gyakran előfordul, hogy a beszéded `visszacsap`, az ellenkező hatást éri el: meg akar maradni abban, amiben éppen van, hallani sem akar a te ideáljaidról.

Az egyetlen biztos út a „súrlódásra hagyatkozni”. Ez azt jelenti, hogy minden helyzetben „némán”, de hangsúlyosan csinálod, amit helyesnek látsz. Ha látja, hogy az jó, hogy `De jól szórakoznak, pedig nem is volt harc!`, akkor egy idő után benne is lesz vágy, hogy ilyet játsszon.

EKKOR, és csakis ekkor beszélgethetsz vele. Ekkor már kérdései is lesznek, nem kell prédikációt tartanod. Valószínűleg akar egy olyan karaktert csinálni, aminek sokkal gazdagabb háttere van, mint eddigi karaktereinek, és sokkal színesebb, részletesebben kidolgozott személyisége.

Innentől kezdve már minden megy magától: igyekezni fog minél jobb alakítást hozni – neked pedig ez volt a célod.

Te most 13 éves vagy. Jártak már hasonló korúak a klubunkban, és nem rúgtuk ki őket, és nem is gúnyoltuk ki – megadtuk nekik az embernek kijáró tiszteletet. Elmondtuk nekik, hogy ugyan szívesen bevesszük őket olyan csapatba, ahol van üres hely, de saját érdekükben ezt nem ajánljuk. Mert kicsinek fogod érezni magadat közöttünk, feszélyezni fog, hogy kölcsönösen nem érdekelnek a másik témái, hogy annyiszor bakizol, míg mások olyan kevésszer.

Tudod, nem is olyan régen, mikor középiskolás voltam, meséltem 7 olyan embernek,

akik a frissen indult hatosztályosba jártak. Azaz 13 évesek voltak, pont annyi idősök, mint te. Mellettük ott volt meg Dervis is, aki bizonyára nem ismeresz – nos, ő is megváltozott azóta.

Rengeteg harc volt a mese során. Volt, hogy felraktunk házi készítésű terepasztra (vonalzóval csinált hexarács(!), LEGO kockák, dama-bábuk) egy monumentális csatát, és egész délután azt játszottuk. Hatalmas sikere volt.

Azt mondom neked, élveztem a mesélést. Miért? Mert a HANGULAT a csúcsponton volt, utána úgy lelkesedtek értem, hogy otthon a szüleiknek is ódákat zengtek rólam (a ballagáskor egy apuka köszönetet mondott apámnak, hogy ilyen jól szórakoztattam a fiát – ehhez azt kell tudnod, hogy apám gyűlöli a szerepjátékot. És utána már ők mondták, hogy most ne harcoljunk, játszunk valami másabbat. Nem, nem változtak egy csapásra az ezen a listán herosz-ként dicsőített Igazy Szerepjátékossá, de a `súrlódás` elkapta őket, hatott rájuk.

Meg annyit hozza kell tennem, hogy én SOHA, EGYETLENEGY MÁSODPERCRE SEM éreztem velük, hogy én a magam kvázi felnőttiségevel több lennék, mint ők. Nem megköveteltem tőlük a tiszteletet, hanem megkaptam tőlük ajándékba.

Neked azt tanácsolom tehát:

Játssz a barátaiddal, győzz le naponta 100 kráni fejvadászt, légy hős a magad és társaid szemében, hisz erre vágysz, elismerésre, sikerre. Szórakozz jókat – ha nagyon akarod, én is mesélek neked ilyet! – és ha a középiskola vége táján érdekelne valami más, látogass meg minket.

Tisztelettel:

Endrosz, az idealista, aki igazából Changeling: komolyan veszi azt, amit a felnőttek nem vesznek komolyan, lát ott, ahol ők nem latnak semmit.

1998.04.23.

Szerző: Endrosz

Forrás: MAGUS Lista

Szerkesztette: Magyar Gergely

A cikk megjelent az LFG.hu oldalon is, a szerző nevének feltüntetésével.